

er was eens...

Sprookjes uit de klas van meneer Klavert

Melanchthon Mavo Schiebroek
Tweede klas – 2023-2024

Sprookjes
MH2A en MH2B

<i>Lina en het Kralingse Bos</i>	p.3
<i>Het meisje en de kat</i>	p.6
<i>De verloren magie</i>	p.11
<i>Duijfe en de gouden ring</i>	p.19
<i>Het gouden schot</i>	p.22
<i>De bloementuin</i>	p.23
<i>Het verhaal van Tom</i>	p.24
<i>Heksenvriendin</i>	p.26
<i>Van de bodem naar de top</i>	p.30

Meneer
Klaver
Docent-💡
Nepertons

Lina en het Kralingse Bos

er was eens, heel lang geleden, een meisje. Ze heette Lina. Ze woonde met haar moeder in een afgelegen huisje in Schiebroek. Haar moeder was ziek en had medicijnen nodig, dus vroeg ze aan Lina om boodschappen te halen in Rotterdam. Lina was daar nog nooit geweest, maar ze wilde het wel graag doen en vroeg aan haar moeder hoe ze moest lopen. Ze moest blijkbaar door het Kralingse Bos waar allemaal verschrikkelijke en enge monsters zaten. Haar moeder zei tegen Lina: "Wat je ook doet, ga niet van het pad af, want anders kun je vreselijke dingen tegenkomen." Lina zei: "dat beloof ik, mam." Ze pakte haar jas en ging ervandoor.

Na een eindje lopen kwam ze bij een weiland uit met bloemen, planten, koeien en noem maar op. Toen zag ze opeens zeven kleine rare mannetjes voorbij lopen met bouwspullen in hun hand. Lina wist niet meer hoe ze naar het Kralingse Bos moest lopen, dus vroeg ze aan de zeven mannetjes de weg, ook al vond Lina ze raar. De zeven mannetjes wezen haar de weg en waarschuwde haar voor de..... Maar Lina luisterde niet meer en ze liep weer door. Ze liep door en door en uiteindelijk kwam ze bij het Kralingse Bos aan.

Lina was heel bang toen ze door het bos liep, maar ze wilde haar moeder niet teleurstellen. Ze liep het bos in en ze hoorde allemaal rare geluiden. Ze was bang, maar ze bleef snel doorlopen. Toen ze verder liep zag ze achter de bomen een rare schaduw. De wind waaide door de bomen en de takken ritselde. Lina was bang en deed een paar stappen naar achteren, toen er opeens achter de bomen een..... Eend vandaan kwam! Lina keek verbaasd en zei hardop: "Was ik zo bang voor zo'n schattige eend?!"

"SCHATTIG! SCHATTIG! WIE NOEM JIJ HIER SCHATTIG?!"

Lina schrok en zei: ""JIJ KAN PRATEN?"

"Nee hoor, ik kan niet praten", zei de eend. "Kwaak."

"Oh, oké, dan heb ik me vast vergist."

"JA NATUURLIJK KAN IK PRATEN. JE HOORT MIJ TOCH!?"

"Oh, nou, sorry hoor, je hoeft niet gelijk zo agressief te worden."

"Oké, sorry", zei de eend.

"Geeft niet. Ik heet Lina."

"Ik heet Bobby."

"Oké, Bob de eend."

"Nee, Bobby", zei Bobby de eend.

"BOB!"

"BOBBY! JE ZEGT NU 'BOBBY' OF IK SLA JE MET MIJN VEREN IN JOUW GEZICHT!"

"Nou, sorry hoor, ik bedoelde het maar als een grapje," zei Lina.

"Oké is goed, maar waar moet je naar toe?"

"Ik moet naar Rotterdam centrum om medicijnen te halen voor mijn moeder, maar ik weet de weg niet meer."

"Oh, oké, ik wil je wel helpen, Lina."

"Echt waar? Dankjewel! Ben je dan niet meer boos op mij?"

“Geen probleem.”

“Oh, oké, is goed. Dus waar moeten we heen, Bobby?”

“We moeten eerst van het pad af en helemaal diep het bos in.”

“Oh, maar ik mag niet van het pad af. Dat heb ik namelijk aan mijn moeder beloofd. Mama zei tegen mij dat ik vreselijke en enge dingen kan tegenkomen als ik van het pad af ga.”

“Het enige dat hier vreselijk is ben jij”, zei Bobby. “Dan ga je toch niet mee.”

“Nou, oké, goed, dan ik ga met je mee.”

“Mooi zo.”

Bobby en Lina liepen samen van het pad af diep het bos in. Onderweg zei Lina tegen Bobby:

“Wat doe jij eigenlijk hier in het bos?”

“Oh, nou, uhm... Ik was eigenlijk ook op weg naar Rotterdam centrum en toen kwam ik jou tegen”, zei Bobby twijfelend.

Uiteindelijk, na een tijdje lopen, waren ze diep het bos in terecht gekomen. Toen zei Bobby opeens tegen Lina: “Hoever is jouw huis hier vandaan?” “Ongeveer drie uurtjes lopen hier vandaan, denk ik”, zei Lina. “Nou”, zei Bobby, “blijf hier maar even staan dan ben ik zo weer terug.”

Bobby was uren later nog steeds niet terug en het werd al gauw donker. Lina wist de weg niet. Het stormde en het regende heel hard. Lina werd steeds banger en wou naar haar moeder toe, maar die zat ziek thuis en had echt de medicijnen nodig die Lina zou gaan halen. Opeens zag ze een rare schaduw en schreeuwde: “DIT IS NIET MEER GRAPPIG BOBBY!”

Uit de schaduw kwam Bobby, maar hij had nu opeens knalrode ogen en hij was niet meer de eend van die middag. Ook al kon hij toen al hele nare dingen zeggen. Het werd Lina ineens duidelijk. “NEE, DAT KAN NIET! MAAR DAT VERKLAART ALLES! Het gekke gedrag, die nare opmerkingen en nu opeens dit?” Lina schreeuwde: “JIJ BENT HET MONSTER!”

Bobby pakte uit zijn veren een scherp mes. Lina schrok en huilde. Ze rende zo hard weg als ze kon. Bobby schreeuwde met een zware stem: “DOE GEEN MOEITE. JE KOMT HIER TOCH NOOIT MEER LEVEND UIT!” Maar Lina reageerde niet en rende voor haar leven. Bobby kwam steeds dichterbij Lina. Lina schreeuwde uit doodsangst om hulp. Ze zag haar leven al aan haar voorbij gaan. Ze verstopte zich achter een boom. Bobby zei weer met een zware stem: “WE GAAN TOCH GEEN VERSTOPPERTJE SPELEN OF WEL SOMS?!” Ze hoorde de zachte, maar zware fluisterende stem van Bobby de eend: “KOM, KOM, KOMMETJE, KOM MAAR UIT JE HOLLETJEEEE!”

Ze zweette, huilde en hijgde. Ze dacht dat ze dood zou gaan. Lina zag Bobby's rare schaduw steeds dichterbij komen. Steeedss, dichterrr, en dichterrr BIJ.

KRAKKK!!

Lina keek op en was verbaasd. “Hoe kan het dat ik niet dood ben?” Ze keek voorzichtig achter de boom en zag die zeven rare mannetjes van eerder op de dag. Een van de zeven mannetjes zei: “Goed dat ik die hakbijl had meegenomen.” Hij hield wat er over was van Bobby de eend in zijn hand omhoog.

Lina huilde van geluk en bedankte de mannetjes uitgebreid. “Hoe hebben jullie mij gevonden?”, vroeg ze.

“We liepen het bos in om naar ons huisje toe te gaan, maar we hoorden iemand schreeuwen: Bobby de Terroreend. Voor hem probeerde we je te waarschuwen, maar je hoorde ons niet.”

“Oh, nog sorry daarvoor, maar ik luisterde niet, omdat ik dacht dat jullie die rare wezens waren.”

“Geeft niet! Je hebt nu je lesje wel geleerd.”

“Waar was je eigenlijk naartoe op weg? Misschien kunnen we je helpen?”

“Ik was op weg naar Rotterdam centrum om medicijnen te halen voor mijn moeder, die is namelijk ziek.”

“Oh.. Beterschap met je moeder. Wij gaan wel even mee met je naar Rotterdam centrum en dan brengen we je weer terug naar je moeder.”

Ze liepen met z'n allen naar de stad, kochten de medicijnen en brachten het naar Lina's moeder. De zeven mannetjes en Lina werden bevriend en spraken elke dag af. Lina's moeder werd weer beter en ze leefde nog lang en gelukkig.

 inde

Wat is de les van dit sprookje?

Mensen die er raar uitzien (zoals de zeven mannetjes), hoeven niet gemeen te zijn.

Mensen die er aardig uit zien (zoals de eend), hoeven niet aardig te zijn.

Dus het uiterlijk zegt helemaal niks over het innerlijk.

Het meisje en de kat

er was eens een prinses genaamd Lola.

Haar leven was fantastisch in Rotterdam. Elke dag verwend worden en elke dag geen enkele zorgen hoeven te maken om niks. Maar...

Op een dag werd ze achttien jaar en werd bekend gemaakt dat ze met een prins moest gaan trouwen. Dat wilde ze helemaal niet. Toen Lola naar bed liep om bij te komen van het nieuws, hoorde ze twee bewakers tegen elkaar praten.

“Heb je het al gehoord?” Zei de ene man tegen de andere.

“Nee, wat is er gebeurd?” Vroeg de tweede bewaker.

“Niks ergs voor ons, maar prinses Lola wordt geforceerd om te trouwen met die ene prins van België”

“Nee... niet de kut Belgen hè..” zuchtte de tweede bewaker. Hij voelde zich slecht over de situatie van de prinses. Niemand zou ooit uit vrije wil tegen een Belg willen praten, laat staan trouwen.

Lola, die zat af te luisteren, slikte een brok in haar keel weg en jogde naar haar kamer. Ze moest hier weg komen, en zo snel mogelijk. De jonge vrouw deed haar deur op slot en rommelde door haar kleding kast. Ze pakte kleding, gooide die in een tas en maakte alvast een plan in haar hoofd om naar de keuken te gaan. De chefs zouden om 22.00 naar huis gaan en dan kon ze haar kans grijpen om eten te pakken en te vluchten. “Kut Belgen...” dacht Lola, terwijl ze haar tas inpakte.

Nadat ze haar tas had ingepakt keek ze naar haar klok: 22:06, las ze, en besloot dat het een goede tijd was om naar de keuken te gaan. Ze nam haar tas mee en stapte de trap af. Stap voor stap. Ze wist precies waar elke kraak en geluidje in de trap zat en

vermeed alles met trillende handen.

Eindelijk haalde ze de keuken en gluurde naar binnen.

Niemand.

Lola slaakte een zucht van verlichting toen ze zag dat er niemand in de kamer was en liep voorzichtig naar binnen richting de koelkast. De brunette opende de koelkast en voelde de koele lucht van binnenuit in haar gezicht stromen. De rillingen liepen over haar rug. Ze pakte wat ze dacht dat eetbaar was, samen met wat fruit dat op het kookeiland stond en ging, nadat ze alles in haar tas had gepropt, weer stilletjes naar buiten.

Plotseling...

“PRINSES LOLA IS WEG!” riep haar vader.

Lola schrok van de luide schreeuw van haar vader en raakte in paniek toen de bewakers zich naar de koning haastten, wachtend op zijn bevelen.

“Vind en breng mij haar!” beval de koning.

Ze verstijfde toen ze zag dat de bewakers zich verspreidden voordat ze besepte dat ze moest gaan, en sloop toen naar de deur. Toen ze bij de uitgang aankwam stond daar een bewaker die de wacht hield. Ze vloekte zachtjes en probeerde langs de man te sluipen, maar de man merkte haar op en voordat hij iets kon roepen, verstijfde hij. Het was de bewaker die ze twee uur geleden met een andere bewaker hoorde overleggen over haar situatie.

"Prinses Lola..." mompelde de man terwijl hij haar van top tot teen bekeek.

"Uhm.." Hij schraapte zenuwachtig zijn keel.

"Ik zal het aan niemand vertellen. Laat me je helpen om jou in veiligheid te brengen, dat is het minste wat ik kan doen."

De brunette knikte en dacht er niet aan wat de gevolgen zouden kunnen zijn als ze meeging. De man strekte zijn hand naar haar uit en zij pakte die zonder aarzeling aan.

Ze sprintten door de uitgang en het bos in.

Het was extreem mistig, dus ze konden bijna niks zien. De wapens op de heup van de bewaker ratelden terwijl ze renden.

Ze konden nog steeds in de verte de geluiden van de andere bewakers horen.

"Wacht.." hijgde Lola en kwam langzaam tot stilstand.

"Jezus, man. Hoe kan je zo hard rennen.." zei ze, terwijl ze tegen een boom leunde om op adem te komen.

"Bewakers zijn verplicht om te trainen, en ik denk niet dat een prinses zoals u elke dag traint." Grapte de bewaker voordat hij beseft dat het misschien een beetje onbeleefd was.

"Sorry." Mompelde hij. Voordat hij nog meer kon zeggen, grinnikte de prinses. Hij keek haar raar aan en dacht dat hij iets verkeerd had gezegd, of misschien zat er iets op zijn gezicht?

"Haha! Daar heb je wel gelijk in. Wat is jouw naam überhaupt?", vroeg de brunette. Voordat de man kon antwoorden hoorde hij dat er van dichtbij werd gepraat, waardoor hij alert werd en gelijk zijn mond hield. Hij deed een hand voor de mond van de prinses en trok haar achter een dikke boom.

Lola wist wat er aan de hand was en rukte zijn hand van haar mond. Ze kon niet anders dan blozen door de actie van de bewaker. Nadat de geluiden waren weggestorven, knikte hij naar de prinses. Lola zuchtte en haar schouders zakten van opluchting naar beneden.

"Laten we verder het bos in gaan. We zijn te dichtbij. Kent u plekken waar we ons kunnen verstoppen, mevrouw?" vroeg de bewaker.

"Nee, we moeten voorlopig maar dieper het bos in gaan. Noem me Lola." Stelde het meisje voor. De man knikte en ze liepen allebei dieper het bos in. Na een tijdje klonk er een stem.

"Hey! Hierzo!"

De bewaker trok zijn zwaard uit de schede en keek om zich heen, terwijl hij een hand om de pols van de brunette legde om haar dichtbij te houden.

"Nee, hierzo. Kijk omlaag, idioten." Zei de mysterieuze stem beledigend. Het paar keek voor hun voeten naar beneden en zag een kat, die haar staart nonchalant ronddraaide.

"Uhm...Hoi?" stotterde Lola, haar wenkbrauwen fronsten en ze probeerde schijnbaar te achterhalen of de kat zojuist had gesproken of dat ze flauwgevallen was en gewoon weer in haar bed lag terug in het kasteel.

"Hoi." antwoordde de kat, hoewel hij zijn mond niet bewoog.

Lola keek naar de bewaker, van wie ze de naam nog steeds niet wist, en vroeg hem fluisterend of hij die stem ook hoorde. Hij knikte als antwoord op haar stille vraag.

"Alles goed, prinses? je ziet er radeloos uit.. En, oh! Winston, het is leuk je ook te zien." De kat miauwde terwijl hij spinnend zijn hoofd tegen het been van bewaker Winston wreef.

Het tweetal keek elkaar aan.

"Je naam is Winston?"

"Hoe weet de kat dat?!" Zeiden ze tegelijkertijd. Winston schraapte zijn keel.

"Ehmm.. Ja.. het is een beetje raar, ik weet het. maar het is van Britse afkomst, mijn ouders- "

'Ik veroordeelde je niet' onderbrak de brunette hem.

"Oh oké." De man glimlachte.

Terwijl de kat met zijn ogen rolde maakte hij een geluid dat het meest klonk als spottend, en mompelde zachtjes iets over 'Stomme, verliefde kinderen'.

"Ik stel voor dat jullie mij volgen. Er is een lieve dame die me altijd eten geeft. Misschien laat ze jullie daar blijven." Stelde de kat voor.

Het tweetal draaide hun rug naar de kat en fluisterde met elkaar. Ze overlegden of ze met de kat mee moesten gaan. Ze besloten uiteindelijk het te doen en volgden de kat naar de hut.

Er stond al een oude dame te wachten op de veranda van de versleten hut, zwaaiend, en met een stralende glimlach op haar gezicht. Winston en Lola naderden de hut.

"Hallo lieverds!" begroette de liefallige vrouw hen liefdevol en vouwde van vreugde de handen van haar en de prinses samen.

"Josiah heeft mij al op de hoogte gebracht van je komst." Zei ze, verwijzend naar de kat en heette hen welkom in de warme hut. Het vuur laaide in al zijn glorie in de open haard. Er stond al eten

klaar voor twee personen. Vreemd. Zouden ze niet met drie personen eten? Misschien had de oude dame al gegeten en haar eetlust al verloren.

"Winston, zou je zo vriendelijk willen zijn om met Josiah naar buiten te gaan en nog wat brandhout te halen? Het vuur lijkt uit te doven.." Winston keek naar het laaiende vuur en trok een wenkbrauw op naar de dame.

"Oké dan." Hij stelde geen verdere vragen en liep naar buiten, terwijl de kat hem vlak achter hem volgde. Het was donker en, niet te vergeten, nog steeds mistig. De bewaker kon nauwelijks iets zien, terwijl hij een hand op zijn dolk liet, die op zijn heup zat.

"Volg mij, ik weet een goed plekje", zei Josiah en liep vooruit. De kat bewoog zich vrij snel, waardoor Winston mee probeerde te joggen voordat Josiah in een volle sprint wegluchtte en uit zijn gezichtsveld verdween.

"Hallo?!" De man schreeuwde het uit en draaide rondjes in een poging de kat te vinden. Hij kon niets anders zien dan mist en nabijgelegen bomen.

D

e vrouw legde haar hand op Lola's rug en duwde haar op de stoel aan de eettafel.

"Ga zitten, lieverd. Eet op! Je zult waarschijnlijk honger lijden!" Ze lachte. Lola pakte de vork op terwijl ze naar de oude dame keek. Waar was Winston? De prinses nam een hap van het eten en neuriede van verrukking.

"Heerlijk!" complimenteerde ze haar en begon de rest van het eten naar binnen te slurpen. De dame zag haar alleen maar eten, de handen in elkaar gevouwen en glimlachend, zonder zelf haar eigen portie aan te raken.

Plotseling begon de prinses een steek van duizeligheid te voelen. Haar zicht vervaagde snel.

"Wat heb je hierin gestopt, vrouw?" Mompelde ze voordat ze van haar stoel gleed en op de grond viel.

W

inston keek om zich heen en pakte een kompas uit zijn broekzak. 'Kut, kut, kut, kut..' Herhaalde hij in zijn hoofd en begon richting het zuiden te lopen, in de richting van de hut.

D

e brunette werd wakker op een stoel. Ze was vastgebonden. Ze trok aan de riemen, maar ze gaven geen krimp.

'Ik ben verrast dat je zo vroeg wakker bent geworden. Ik krijg goed geld als ik je inlever, meid', zei de oude vrouw en draaide om haar heen.

"Blijf maar even zitten."

Winston rende zo snel als hij kon, terwijl hij voortdurend op zijn kompas keek. De enige gedachte in zijn hoofd was: "Laat ze Lola geen pijn doen!" Hij had een plicht als bewaker, namelijk de prinses koste wat het kost veilig houden.

Hij bereikte de hut en sloop naar binnen. Zwaar hijgend, maar stil. Hij zag hoe de vrouw een vlecht in Lola's haar deed terwijl de prinses flauwviel en aan een stoel werd vastgebonden. Hij haalde zijn dolk uit de schede, sloop achter de vrouw langs en sloeg haar met de kolf van het wapen op haar hoofd. De vrouw viel op de grond en Winston gebruikte de dolk in zijn handen om Lola los te snijden en haar in bruidsstijl de hut uit te dragen.

Winston liep voor wat een lange tijd leek, en bereikte uiteindelijk een kreek met een verlaten boot aan de kust. Hij controleerde de boot op schade voordat hij aan boord stapte en de brunette neerzette. De prinses begon langzaam wakker te worden toen hij met de roeispanten begon te roeien.

"Winston?" De prinses bewoog zich.

"Shh..Rust even uit, het is een lange dag geweest, Lola." De bewaker zweeg weer. Als reactie sloot Lola haar vermoeide ogen, wetende dat ze veilig was bij de man die haar redde.

Winston glimlachte naar haar terwijl hij met de roeispanten roeide en de boot naar veiligheid bracht. Hij stopte even met roeien en boog zich voorover om haar een tedere kus op haar voorhoofd te geven.

"Rust lekker uit, prinses."

Einde

Wat is de les van dit sprookje?

Mijn verhaal heeft niet echt een betekenisvolle boodschap. Ik schreef het gewoon voor de leuk. Je kan het misschien zien als dat je niet iedereen zomaar moet vertrouwen.

De verloren magie

er was eens lang, lang geleden, voordat tijd een naam had, een ster die naar beneden viel en op de aarde landde. En met behulp van de oerbronnen de Zon, de maan, de sterren, de lucht, de bergen, en de Zee, werd de ster een boom, genaamd De Eerste Boom. En uit die boom groeide wortels. En uit die wortels weer andere bomen tot de aarde was zoals we die nu kennen. Toen mensen de magie ontdekten waren ze blij en respectvol. Ze leefden in het bos samen met de dieren en waren gelukkig. Maar mensen blijven mensen. Na een tijdje ontstond er ruzie over wie de boom en de magie mocht hebben, en brak er een oorlog uit die een eeuw duurde. Tot een vrouw besloot er een eind aan te maken en de Eerste Boom te vernietigen. Sindsdien leeft de aarde in vrede, zonder magie. Hoewel... Tot nu.

Het heden

“Oké, ik geef toe. Er gebeuren rare dingen...” Ik ben net weggerend uit de wiskunde les, omdat ik mijn boeken 10 centimeter de lucht in liet zweven. “Wat gebeurt er toch de laatste tijd met jou, Emily?” zeg ik tegen mezelf. “Ik bedoel, eergisteren ging je met je pen over het huiswerk heen en het verscheen gewoon. En vorige week had je water geknoeid en liet je het opdrogen met je hand.” Zucht. “Wat gebeurt er toch?! Ik kan beter terug de les ingaan voordat iemand merkt dat ik niet op de wc zit.” Ik loop terug het lokaal in en iedereen kijkt me aan “ Eh.. sorry meneer Stormer. Ik was even op de wc. Eh.. Meisjesdingen..” Ik loop naar mijn plaats en probeer de les weer te volgen.

“Psst!”

Hè?

“Psst”

Oh lekker dan. Het is Zoë. “Wat deed jij zo lang op de wc?” Dat gaat je niks aan nieuwsgierig aagje, denk ik in mezelf. “Niks waar jij je druk over hoeft te maken Zoë. Dus zou je nu stil kunnen zijn? Ik wil opletten”, zeg ik met een suikerzoete glimlach. Zoë is altijd al vervelend geweest. Ze liegt de hele tijd, maar iedereen gelooft haar en ze hoeft nooit haar huiswerk te maken. Maar daar moet ik me niet druk over maken. Niet sinds..

“Emily?”

“Emily! Ik stelde je een vraag!” roept meneer Stormer “En ik wacht op het antwoord.” Hij kijkt me vragend aan en tikt met zijn linker voet op de vloer “ Eh... het antwoord is..” TRRRRRINNNNG! De schoolbel gaat af! “Nou het antwoord is dat we uit zijn. Doei meneer!” Ik pak mijn spullen en ga er vandoor. In het fietsenrek zoek ik mijn fiets, pak de sleutel en fiets van het schoolplein af. Ondertussen denk ik alles nog eens over. “Wat nu....? Ik zou het kunnen vertellen aan mam, Maar die denkt waarschijnlijk dat ik gek ben.... Ik zou het kunnen vragen aan... Wacht ik weet aan wie ik het ga vertellen. Aan mevrouw Groenhart. De dame die woont in huis nummer 13. Ik heb haar al een paar keer gesproken en ze is best aardig. Alleen de rest van het dorp vindt haar maar raar, omdat ze leeft met de natuur en van die vage verhalen vertelt over: magie..... zou dat het kunnen zijn? Magie? Ik heb altijd al gehoopt dat magie echt zou kunnen zijn? Ik bedoel, dat zal echt cool zijn! Nee, natuurlijk niet. Wat denk je nou?! Magie bestaat niet. Toch?” Ondertussen ben ik thuis aangekomen. Ik zet de fiets in de schuur en loop naar binnen. “Mam? Waar ben je?” Ik loop naar de trap toe.

“Mam? Ben je op je kantoortje?”

“Ik ben hier lieverd! Ik ben druk bezig dus ik kan niet koken vanavond. Wat dacht je van pizza?”

“Klinkt prima, mam! Trouwens ik ben even buiten. Naar de... Eh.... Speeltuin!”

“Oké lieverd, tot straks!”

Ik loop naar de voordeur en ga naar buiten. Wij wonen zelf op nummer 112, dus het is niet ver lopen. Mevrouw Groenhart woont maar twee straten verder. Tien minuten later zie ik het huis van mevrouw Groenhart en het is het bijzonderste huis in de straat. Er zit overal klimop op de muur en mooie bloemen terwijl er rook uit de schoorsteen komt. Ik loop naar de deur en wil op de bel drukken als iets mij opeens opvalt. In de boom naast het huis van mevrouw Groenhart zit een uil. Als ik beter kijk zie ik dat het wel een hele speciale uil is. Hij heeft namelijk hoorns. Twee kleine hoorns op zijn hoofd alsof hij.. “Magisch is..” mompel ik in mijzelf.

“Hallo Emily, kan ik je helpen?”

Ik sprong bijna een meter de lucht in. Mevrouw Groenhart zag me waarschijnlijk staan en heeft de deur opgedaan.

“Eh.. Ja. U kunt me helpen. Zou ik even binnen mogen komen voor een kopje thee?”

Mevrouw Groenhart kijkt me blij aan en antwoordt “Natuurlijk kindje. Kom toch binnen. Het is lang geleden dat je op bezoek bent geweest.”

Dat was waar. “Ja, vroeger toen ik klein was kwam ik elk weekend om naar uw verhalen te luisteren. Tot mam erachter kwam en dacht dat u me wilde ontvoeren.”

Als ik er aan terug denk moet ik nog lachen.

“Ja, dat weet ik nog.” zei mevrouw Groenhart. “Dus je bent hier vanwege je... Hm.. Hoe noemen we dit... Probleempjes?”

“Huh? 'Hoe weet u dat?!'” riep Emily

“Wel, ik kan het voelen liefje.”

“Huh? “Hoe bedoelt u?”

“Nou, ik kan daar antwoord op geven maar zullen we eerst gaan zitten in de woonkamer in plaats van hier voor mijn huis te praten?”

“Ja, ja, goed idee.” zegt Emily terwijl ze deels in shock de gang inloopt.

Het is amper veranderd. In de gang hangen nog steeds foto's aan de muur van bloemen, dieren en bomen. We komen in de woonkamer aan en ik ga zitten op de bank.

“Dus, hoe weet u van mijn, eh.. probleempjes?” vroeg Emily.

“Nou, zoals ik al zei, ik kan het voelen omdat ik een bewaker ben”, zei mevrouw Groenhart.

“Een bewaker van wat, als ik vragen mag?” vroeg Emily.

“Een bewaker van de magie. De oermagie om precies te zijn lieverd” antwoordde mevrouw Groenhart.

“Hoe bedoelt u? Bestaat magie echt?! Bent u de beschermer!? Word ik dat ook?! Mag ik antwoorden alstublieft?!”

Ik ben overstuur. Wat bedoelt deze dame en hoezo bestaat magie?!

“Rustig maar kindje, alles is goed. Ik zag het al toen je klein was. Je had de gave.”

“De gave? Hoe bedoelt u precies?” Wat zegt deze dame toch?

“Nou.. Je kon haar zien.”

“Hoe bedoelt u? Wie kon ik zien??” vroeg Emily.

Mevrouw Groenhart liep naar het raam en deed hem open en de magische uil vloog door het raam en landde op haar schouder en keek Emily strak in de ogen aan en zei “ je kon mij zien Emily”

“Oh. Mijn. God! Hoor ik die uil echt praten of is dat mijn verbeelding?”

“Nee, het is niet je verbeelding liefje” zei mevrouw Groenhart “Dit is Misty, mijn magische uil en goede vriendin. Toch Misty?” Mevrouw Groenhart keek naar de bijzondere uil.

“Zeker weten Kat”

“Huh? Kat? Eh.. Waarom noemt ze u Kat, als ik vragen mag?”

“Nou mijn hele naam is Katharina maar mijn vrienden noemen me Kat. Maar het is goed om antwoord te geven op al je vragen. Ja, magie bestaat echt. Sterker nog, vroeger, lang geleden, was er een magische beschaving waar mensen geen idee van hadden. Maar die is lang geleden verwoest.”

“Serieus?” Emily had veel om over na te denken.

“Maar we kunnen testen of je meer kan Emily. Wacht even”

Kat stond op uit haar stoel en ging naar de keuken, pakte een glas en deed er water in en liep terug de kamer in en zette het glas op de bijzettafel.

“Gebruik je hand om het water uit het glas te laten zweven” zei Kat met een serieuze blik

“U wilt dat ik wat?!”

“Je hebt het gehoord. Probeer maar.”

“Oké” denkt Emily en sloot haar ogen, stak haar arm uit en concentreerde zich.

“Wat ben ik toch aan het doen? Ik bedoel, dit gaat me pas lukken als varkens vliegen...” denkt Emily.

"Hé Emily. Het lukt" zegt Kat

"Wat?"

Emily deed haar ogen open en zag inderdaad dat het was gelukt. Het water zweefde een klein stukje het glas uit.

"Probeer eens je andere hand erbij te gebruiken en maak draaibewegingen Emily" zei Kat

"Eh.. Oké. Ik kan het proberen"

Emily strekt haar andere arm uit en maakt een draai beweging. Al het water uit het glas kwam omhoog en zweefde naar Kat toe. Emily deed een andere beweging en het water ging terug het glas in.

"Nou, goed bezig Emily, maar het is al een beetje laat. Het is bijna etenstijd. We willen niet dat je moeder weer denkt dat ik je ontvoer" zei Kat.

"Ja, ja, is goed! En bedankt dat je mij antwoorden wilde geven.. Het is nogal veel om te verwerken momenteel. Uh.. Fijne avond nog!"

Emily stond op en liep de gang door en deed de deur open en ging naar huis. Tijdens het lopen dacht Emily "Wat is er gebeurd? Heb ik echt getoverd?" ondertussen is Emily thuis aangekomen

"Hey lieverd, je bent thuis. Je was best lang in de speeltuin. Hoe dan ook, wat voor pizza wil je?"

"Wat?" vroeg Emily, die nog steeds deels in shock was.

"Ik zei wat voor pizza wil je? Een margherita of een ananas pizza?", vroeg Emily's moeder.

"Eh.. Een margherita alsjeblieft"

"Oké lieverd komt goed. Ik ga nog even werken oké?" antwoordde Emily's moeder terwijl ze de trap op loopt.

"Ja, ja, natuurlijk ga je gang. Het is morgen toch zaterdag, dus succes! Ik vermaak me wel en doe zo de deur open voor de pizza en breng je wel een bordje."

"Bedankt liefje!" en Emily's moeder loopt de trap op en verdwijnt in haar kantoortje.

"Mmmm...Zou ik weer kunnen toveren? Zou ik..."

Emily liep naar de kast en pakte een glas en deed er water in en zette hem neer op de tafel, strekte haar handen uit en concentreerde zich. En ja hoor! Het water kwam uit het glas en bewoog op bevel van Emily door de lucht.

TRRING!!!

"Wat?!"

Het water viel op de grond en Emily keek om zich heen "Oh ja, de pizza." Ze liep naar de deur en deed hem open pakte de pizza aan en bedankte de bezorger, sneed een stuk af en bracht het naar boven naar haar moeder. Die was bezig met een telefoongesprek, dus zette Emily het bordje neer en ging terug naar beneden.

"Oh ja en wat moeten we met jou."

Emily keek naar de plas die op de grond lag.

"Wacht eens.."

Ze stak haar hand uit en concentreerde zich. Het water reageerde en ging terug het glas in.

"Wat zou ik nog meer kunnen..." mompelde Emily in zichzelf terwijl ze naar haar handen keek...

De volgende morgen werd Emily wakker en besloot ze zo snel mogelijk naar mevrouw Groenhart te gaan om te oefenen en vragen te stellen.

“Doei Mam, ik ben weg. Ik ga naar de, eh... De speeltuin! Ben ‘s middags thuis!”

“Oké liefje, tot vanmiddag!” hoorde ik bovenaf de trap komen.

Ze deed de deur open en liep naar het huis van Katharina Groenhart. Ze liep naar de deur en zag Misty bij het raam zitten en zwaaide met haar vleugel.

“Hoi Emily! Wat doe jij hier vandaag?”, vraagt mevrouw Groenhart.

Emily vloog bijna de lucht in. (Alweer.)

“Gaat u me altijd zo laten schrikken als ik bij u langs kom?”

“Nou, als je dat wil kan dat. Maar goed, wat doe je hier?”

“Nou, ik zou graag antwoorden willen weten over hoe u dit kunt? En waarom weet niemand dit? En hoezo bestaat magie?”

“Dat is een lang en vreemd verhaal, maar ik zal het je vertellen... Kom binnen.”

We lopen samen de woonkamer in en Emily gaat zitten op de bank en Katharina in de stoel. Misty gaat op haar schouder zitten.

“Goed, waar begin ik.. Lang, lang geleden, voordat tijd een naam had, viel er een ster naar beneden, en die ster werd met behulp van de oermagie een grote mooie boom. De oermagie is de zon, de maan, de sterren, de bergen, de oceaan en de lucht. Zoals ik al zei werd de ster een boom. Ook wel de Eerste Boom genoemd. En toen die boom ontstond, ontstond de magie. De wortels van de Eerste Boom zorgden dat de natuur ontstond en de dieren kwamen. Over de hele wereld spreidden ze zich uit tot de aarde is zoals we hem nu kennen. De mensheid ontdekte de boom en de magie en leerden het te gebruiken, maar mensen blijven mensen. Ze vochten over wie de meeste recht had op de magie. Oorlogen ontstonden en mensen werden vermoord tot er iemand was die het geweld tegen ging. Ze ging naar de boom en verstopte hem. Sindsdien leefden mensen in vrede en zonder magie. Iedereen besloot dit nooit aan hun kinderen te vertellen zodat het nooit weer zou kunnen gebeuren. De mensen die het wisten zijn al eeuwen dood. En wat er gebeurde met de vrouw die de boom verstopte? De mensen zeggen dat ze zichzelf vernietigd heeft, maar dat is niet zo. Ze besloot haar leven te wijden als beschermer van de boom en een leerling te kiezen om haar op te volgen. Die leerling kreeg ook weer een leerling. En ga zo maar door.”

Kat keek Emily aan die nogal in shock was.

“Ik weet dat dit bijzonder en onmogelijk lijkt, maar het is wel zo Emily. En dit verhaal wordt doorgegeven van bewaker tot bewaker.”

“Wacht eens...”, dacht Emily, “Als dit verhaal van bewaker tot bewaker wordt doorgegeven, betekent dat...” Emily keek Katharina geschokt aan.

“Inderdaad Emily, ik ben de huidige bewaker van de Eerste Boom. En nu mijn vraag aan jou: wil je mijn leerling worden en leren over magie?” Katharina keek Emily vragend aan.

“Eh.. Ja, natuurlijk wil ik jouw leerling zijn! Ik wil alles leren over magie en de geschiedenis en op een dag jou opvolgen!”

“Mooi. Had ik je al verteld over de onnatuurlijke magie?”, vroeg Kat.

“Nee, dat heb je niet. Hoezo?” vroeg Emily.

“Nou, magie heeft weinig grenzen, alleen een paar speciale grenzen. En die grenzen mogen niet overschreden worden. Ik bedoel, ken je de term van mensen die magie beschrijven als zwarte magie?”

“Ja, dat ken ik” zei Emily.

“Nou, dat is niet helemaal waar. Zwarte magie bestaat niet, maar wel onnatuurlijke magie. Dat is magie dat niet hoort. Zoals iemand uit de dood wekken of bomen en planten gelijk laten groeien. Snap je dat je niet tegen de regels van moeder natuur mag ingaan?”

“Ja, ik snap het denk ik”, zei Emily.

“Mooi zo! En heb je meer vragen?”

“Ja, kan ik nog meer met dat water? Of überhaupt meer?”

“Ja, volgens mij wel. Met het water kun je wonden genezen. En brandwonden en dat soort zaken. En je hebt nog lucht- en zonne- en aardemagie. Zullen we oefenen Emily?”

“Ja, goed idee!”

Ze liepen door de achterdeur en gingen buiten trainen. Een uur later zag Emily dat het al 15.00 uur was.

“Oh, chips! Het is al 15.00 uur! Ik had al lang thuis moeten zijn! Ik moet er vandoor, maar bedankt dat je me geleerd hebt om zonnemagie te gebruiken. Ik kan vuurballen schieten!” zei Emily enthousiast!

“Ja, maar ik ben er minder blij mee Emily” zei Misty.

Emily had per ongeluk net een paar van haar veren in brand gezet.

“Sorry Misty. Het spijt me, oké? Ik ben weg! Doeidoei!”

Emily rende door de tuin de straat op en regelrecht naar huis. Toen ze voor de deur stond merkte ze iets vreemds. “De deur staat open”, mompelde Emily in zichzelf.

“Mam? Ben je thuis? Hallo?!”

Geen reactie....

Emily liep het huis in en hoorde iets kraken.

“Wie is daar?” Een mannen stem....

“Kut.... Wacht, ik heb magie, ik moet dit slim doen.. Zonnemagie, vuurball!”

Ze lichte haar handen op, “Ik sta in vuur en vlam”, mompelde ze en liep de trap op.

Haar moeder zat vastgebonden op een stoel in haar slaapkamer en de man zegt “Waar is het meisje, oude dame?! Ik weet dat ze hier woont! Dus zeg op waar is ze!”

Hij liep dreigend om haar heen.

“Oké. Nu.... Hey, jij daar!” De man keek op en zag Emily in de deuropening staan.

Emily's moeder keek haar verdrietig aan.

“Je had niet moeten komen!” riep Emily's moeder.

“Nee mam, dit komt goed!” riep Emily.

Ze focuste zich op de man. “Luister gast, vlucht zolang het kan of je gaat eraan!”

De man begon te lachen. “Eindelijk! Emily is je naam toch? Je moeder heeft goed voor je gezorgd. Ik weet dat je bevriend bent met mevrouw Groenhart en ik wil weten wat ze je heeft vertelt! Nu!”

Hij richtte zijn mes dreigend richting Emily.

“Mam, doe je ogen dicht” zei Emily.

“Waarom?!” vroeg Emily’s moeder.

“Mam, doe nou maar gewoon!”

Emily’s moeder deed haar ogen dicht. Emily lichte haar handen op met vuurballen. De man keek haar geschokt aan, maar daarna ontspande zijn gezicht weer.

“Ah.. ze heeft je al wat geleerd zo te zien”

“Wacht, u weet er van?” riep Emily.

“Ja, veel meer dan jij kleine da.....”

Emily liet de man niet uitspreken. De vuurballen schoten op de man af en maakte hem duizelig. Als kers op de taart gaf ze hem een klap.

“Niemand breekt bij mij in en komt er mee weg!”

“Mam, doe je ogen maar open. Ik heb hem!”

Emily’s moeder deed haar ogen open en keek Emily met open mond aan. Emily bevrijdde haar moeder en ze trok haar in een omhelzing. Het voelde als een beloning.

“Dus..... Zullen we de politie bellen?” stelde Emily voor.

Ze belden de politie en die kwamen de man ophalen. Ondertussen was de man wakker geworden en schreeuwde hij tegen de politie dat Emily magie had gebruikt en dat ze haar moesten onderzoeken.

“Psst! Hey”, vroeg een politieagent, “Waarom zegt hij dat soort dingen over magie? Weet jij dat toevallig?” en hij keek Emily vragend aan.

“Ik denk dat hij een steekje los heeft meneer.”

De man leek even na te denken en hief zijn schouders op: “Ja, zal wel..”

Hij stapte de politie wagen in en reed weg. Emily keek achter zich en zag haar moeder blij staan. We zullen zien wat de toekomst brengt.

En ze leefden nog lang en gelukkig.

Voor nu.

Wat is de les van dit sprookje?

Het moraal van het verhaal is dat je fantasie je nooit in de steek laat.

Hoe verdrietig je ook bent, je kunt altijd geloven in iets beters en je dromen waarmaken.

Hoe raar of fantasierijk ze ook zijn.

Duifje en de gouden ring

er was eens lang, heel lang geleden, een man met een bijzondere ring met een rode robijn in het midden. Hij had de ring al jaren. Jaar in jaar uit bewonderde hij de schoonheid van de ring terwijl hij lekker op zijn balkon zat. Maar wat de man niet doorhad, was dat hij in de gaten werd gehouden door iemand vanuit de hoge boom. Ekster vond de ring ook héél erg mooi. Sterker nog, hij was er van in de ban. Hij kon zijn ogen er niet vanaf houden.

Op een dag vloog ekster op de man af en stal de ring.

“Die is van mij!”, zei de ekster.

De ekster vloog ermee naar een diep, donker woud. De man ging verdrietig terug naar huis. Het enige dat daar nog op hem wachtte was Duifje, zijn vredesduif. De man rende naar zijn kooi, met tranen in zijn ogen zei hij:

“Duifje, Duifje, help me toch! ... Een ekster heeft mijn ring gestolen. Je MOET hem terug vinden.”

Duifje antwoordde: “Ik wil best voor je gaan zoeken, maar als ik hem vindt, wil ik heel veel pitjes als beloning. Hebben wij een deal?”

De man ging akkoord en opende de kooi.

“Hij is naar het donkere woud toe gevlogen” riep de man Duifje na.

Duifje knikte en begon zijn reis naar het woud. Eenmaal daar aangekomen liep Duifje door een dorpje waar alle mensen hard bezig waren om hun huisjes, die half verwoest waren, weer op te bouwen.

“Dit komt vast allemaal door die verdomde ekster,” zegt Duifje. Ik zal hier maar eens wat gaan rond vragen naar de ekster, denkt Duifje. En zo begon hij de burgers van het woud te ondervragen.

Maar na een aantal mensen bevraagd te hebben merkt hij dat hij er niet veel wijzer van werd.

“Ik kan het echt niet zeggen, hij vermoordt me als ik je iets vertel..” is het enige dat Duifje losgepeuterd krijgt.

Na een volle dag vragen geeft Duifje het op.

“Ik kan het wel vergeten. Ik krijg die ring nooit meer terug”, zegt Duifje met verdriet in zijn stem.

Maar plots hoort hij een stemmetje.

“Hey man! Zoek je die eikel van een ekster?”

Duifje draait zich om en ziet een mestkever voor hem staan.

“Ja, hoezo?” vraagt Duifje.

“Dat beest heeft mijn mest in de fik gestoken. Ik vertel je wel waar hij is hoor. Hij sticht steeds brandjes met zijn ring. Volg de branden, of wat er dan nog over is Dan vind je hem wel hoor!” zegt de kever.

“Bedankt” zegt Duifje en hij vervolgt zijn zoektocht.

Dagen en dagen gaan voorbij... Duifje speurt en volgt het pad van vernieling dat de ekster heeft achtergelaten. Hij zet alles op alles om de ring terug te vinden. Na het volgen van branden en sporen van as vindt hij een klein huisje. Het is eigenlijk een klein huisje. Op het eerste oog niet heel bijzonder. Het enige dat opvalt is een hoop as in de voortuin. Het spoor lijkt hier plots op te houden.

"Zou ekster hier dan toch ergens moeten zijn?" mompelt Duifje.

Hij zoekt en zoekt en hoort ineens wat tussen de struiken door.

"WRAAAAAAAHHHHHHH! GA WEG, ZO LANG JE NOG KAN!
DE RING IS VAN MIJ! EN VAN MIJ ALLEEN!"

De ekster vliegt naar beneden en probeert Duifje te raken met zijn scherpe klauwen, maar Duifje is snel en ontwijkt de aanval.

"Geef me de ring en dan hoeft niemand gewond te raken.", zegt Duifje, maar niets helpt. De ekster is al niet meer te redden. De ekster pakt de ring van zijn poot en laat een laserstraal uit de robijn schieten. Duifje wordt geraakt in zijn vlerk.

"AAAAAAAAAAAAAAHHHHHHH" schreeuwt Duifje.

Duifje strompelt het huis in.

"AAHH, mijn vlerk!", roept Duifje. "Ik moet die laser zien af te weren met iets, maar eerst moet ik zorgen voor mijn vlerk."

Duifje vindt met een hoop moeite verband en verbindt zijn gewonde vlerk.

"Ik moet een spiegel vinden of zoiets" zegt hij.

Terwijl Duifje op zoek gaat naar een spiegel, wordt hij achtervolgd door de ekster.

"Zoek je iets?"

Duifje draait zich om en ziet tot zijn grote verbazing een pratende spiegel!
Duifje loopt naar de spiegel en zegt:

"Spiegeltje, spiegeltje aan de Of uhhh Laat ook maar."

Hij pakt de spiegel en rent naar buiten.

"Hey!" zegt de spiegel.

"Wees stil" zegt Duifje!

"Hé ekster!", roept Duifje.

De ekster draait zich om en er schiet gelijk weer een laserstraal uit de ring. Duifje weert de straal gelijk af met de spiegel. Een harde gil echoot door het woud. Een hoopje veren ligt op de grond. Duifje blaast ze weg en in het midden ligt de gouden ring. Duifje raapt hem op en vliegt er mee naar huis.

"Yess, ik heb hem!!" zegt hij op de terugweg.

Eenmaal aangekomen vangt de man vermoeide Duifje op.

"En? En? Is het gelukt Duifje? En wat is er met je vlerkje gebeurd?"

"Maak je maar geen zorgen, hier is je ring."

Duifje geeft de man zijn dierbare ring.

"En ... mijn pitjes?" vraagt Duifje lachend.

En met een gerust hart konden de man en Duifje lekker gaan slapen.
Ze leefden nog lang en heel gelukkig.

Einde

Wat is de les van dit sprookje?

Nooit de moed opgeven.

Het gouden schot

er was eens een jongetje genaamd Moos. Hij woonde in Rotterdam samen met zijn moeder en twee broertjes. Zijn vader was overleden door een auto-ongeluk en daar was hij nog steeds heel verdrietig over. Samen met zijn moeder zorgde hij voor zijn twee kleine broertjes. Zijn moeder werkte bij het Havenbedrijf en Moos zat op de middelbare school Melanchthon Mavo Schiebroek en verdiende wat geld met autowassen. Ondanks dat was er weinig geld in het gezin. Op de dinsdagen en zaterdag liep Moos altijd over de Willemsbrug naar de markt op de Binnenrotte. Tegen sluitingstijd kreeg hij van de marktlui vaak overgebleven producten zoals groente, fruit, vis en kaas.

In z'n vrije tijd voetbalde hij graag op een veldje in de wijk Feijenoord. Vanaf het veldje zag hij de lichtmasten van de Kuip. Het was Moos zijn droom om op een dag daar te voetballen. Helaas was er in het gezin geen geld voor een sportclub.

Op een dag werd op zijn school een schoolvoetbaltoernooi aangekondigd. Alle leerlingen die wilden meedoen konden zich inschrijven. Bij te veel inschrijvingen zouden er selectiedagen komen. Toen Moos zich had ingeschreven lachten zijn klasgenoten hem keihard uit. Moos had geen voetbal ervaring en geen voetbalschoenen. Jeroen en zijn vrienden speelden in het selectieteam van de plaatselijke voetbalvereniging en vonden zichzelf erg goed in voetbal.

Moos besloot elke dag te trainen op het veldje in de buurt om kans te maken om in het schoolteam te komen. Op een dag zat er een aapje in de boom. "Zal ik je helpen met trainen?" Moos keek verbaasd op. Het leek of hij droomde en de stem van zijn vader hoorde. "Ik ga je helpen een topvoetballer te worden", zei het aapje. Vanaf die dag trinden Moos en het aapje elke dag samen. De techniek van Moos ging met sprongen vooruit.

Jeroen en zijn vrienden verstopten de schoenen van Moos kort voor de selectiedagen. Gelukkig vond aapje ze op tijd terug. Tijdens de selectiedagen werd Moos verschillende keren onderuitgehaald door Jeroen en zijn vrienden. Ondanks dit alles werd Moos na twee selectiedagen samen met veertien andere leerlingen geselecteerd voor het schoolteam. Over een maand was het schooltoernooi en Moos bleef elke dag trainen.

Op de dag van het toernooi was Moos heel erg nerveus. Hij had veel getraind met het aapje en het schoolteam, maar een echte wedstrijd had hij nog nooit gespeeld. Ze speelden in totaal vier wedstrijden. De eerste wedstrijd ging verloren met 3-2 en Moos had één assist. Na de eerste wedstrijd hadden ze even pauze. De tweede wedstrijd hadden ze gewonnen met 4-1. Moos had twee doelpunten gemaakt. De derde wedstrijd hadden ze gewonnen met 5-2 en Moos had twee keer gescoord met één assist. De vierde wedstrijd was tegen de nummer één. In de eerste helft bleef het 0-0. De tweede helft ging beter: ze hadden na de aftrap meteen gescoord. Daarna had de tegenstander de 1-1 gemaakt en daarna ook nog de 1-2. Het team van Moos wist na de aftrap weer te scoren. De rest van de tweede helft ging heel gelijk op. In de laatste minuut kregen ze een penalty, die Moos mocht nemen. De spanning gierde door zijn lijf. Hij zocht nog heel even oogcontact met het aapje. Hij nam de aanloop en hij... SCOORDE: 3-2 gewonnen! Alle teamgenoten renden op hem af en omhelsden hem. Melanchthon was kampioen!

Een paar dagen later kreeg Moos een brief, daarin stond dat hij werd uitgenodigd om één training mee te doen met de jeugd van Feyenoord. Hij was super blij. Zijn moeder en zijn twee kleine broertje waren super trots op hem. Moos bleef hard trainen en na een aantal jaren, maakte hij zijn debuut in Feyenoord 1. Het applaus van het publiek bij de opkomst bezorgde Moos kippenvel. Een droom was uitgekomen. En hij leefde nog lang en gelukkig.

Einde Het moraal van het verhaal is dat je altijd moet blijven doorzetten om je dromen te bereiken.

Wat is de les van dit sprookje?

D e bloementuin

er was eens... Zo beginnen bijna alle sprookjes. Maar dit sprookje begint met een dappere prinses genaamd Amalia. Het verhaal speelt zich af in het verre verleden in Rotterdam, waar koninkrijken en magie toen de wereld regeerden.

Het was op een mooie zomerse dag dat prinses Amalia zich in een betoverende tuin bevond in Schiebroek. Omringd door kleurrijke bloemen en fluitende vogels.

Plotseling werd de situatie verstoord door een onverwachte gebeurtenis. Een boze heks genaamd Alina verscheen en betoverde de tuin, waardoor alle bloemen verwelkten en de vogels stil werden. De prinses was vastbesloten om de betovering te verbreken en haar geliefde tuin te redden.

Maar slechte krachten probeerden de prinses tegen te werken. Alina stuurde haar angstaanjagende draken om prinses Amalia te intimideren, maar gelukkig kwamen de goede vrienden van de prinses te hulp! De dappere leeuw genaamd Leo, de wijze tovenaar Merlijn en de vriendelijke fee Aurora. Leo, Merlijn en Aurora waren de magische bondgenoten die de prinses hielpen in haar strijd tegen het kwaad.

Met de hulp van Leo en de goede krachten van de wijze tovenaar Merlijn en de vriendelijke fee Aurora, overwon de prinses alle obstakels. Ze versloegen de heks Alina en verbraken de betovering over de tuin. De bloemen bloeiden weer op en de vogels begonnen weer te fluiten en te zingen.

Als beloning voor haar moed en doorzettingsvermogen werd de prinses beloond met eeuwige vreugde en geluk. In de jaren erna regeerde ze als een wijze koningin over haar koninkrijk en haar tuin werd een symbool van schoonheid, liefde en vrede.

Met elkaar leefden ze nog lang en gelukkig!

E inde

Wat is de les van dit sprookje?

Het moraal is als je maar blijft geloven en proberen dan lukt het je meestal wel!

Het verhaal van Tom

er was eens een man die Tom heette. Tom had een baan voor een bedrijf in een groot gebouw in Rotterdam. Hij werkte in een klein kantoortje. Zijn kantoornummer was 247. Zijn baan was erg simpel: elke dag zat hij voor zijn computer en werd hij door een speaker verteld op welke knop hij moest drukken en hoe lang hij dat moest doen. De meeste mensen zouden deze baan onverdraagzaam noemen, maar Tom hield van zijn baan. Hij was blij.

Op een dag toen hij het gebouw binnen kwam zag hij dat er niemand in het gebouw was. Hij ging naar zijn kantoortje, maar kreeg geen enkel bericht. Er was iets mis. Waar is iedereen? Tom ging op zoek naar zijn collega's. Misschien waren ze in de vergaderzaal en was Tom daar niet over ingelicht. Op weg naar de zaal zag Tom twee deuren. Tom keek naar de deur aan de linkerkant. Tom wilde blijkbaar liever de langere route nemen en nam de rechterdeur naar de kantine.

"Dit was de goede keuze", dacht Tom.

Na zijn tripje in de kantine ging Tom weer verder naar de vergaderzaal. Onderweg naar de zaal kwam Tom een hamster in de gang tegen. Tom pakte de hamster op en nam hem mee. Het voelde alsof de hamster tegen hem sprak en hem vertelde dat 'ie opgepakt wilde worden. Eenmaal in de vergaderzaal zag Tom dat ook hier niemand was. Tom aaide zijn hamster om zichzelf te kalmeren.

Tom ging daarna naar de kantoor van de manager. Daar zou hij de antwoorden vinden die hij zocht. Op weg naar zijn baas nam hij de eerste deur links. Maar het voelde alsof de hamster tegen hem zei om rechtdoor te gaan, dus ging Tom gewoon rechtdoor. Tom was zo slecht in instructies volgen, het is verassend dat hij niet jaren geleden is ontslagen.

Tom belandde in ladingruimte van de vrachtwagens. Tom stapte op de vrachtlift om naar de andere kant te gaan.

"Luister Tom, ik denk dat we op de verkeerde been zijn begonnen. Ik ben niet jou vijand. Ik wil jou alleen maar helpen. En ik weet dat het moeilijk is om iemand te vertrouwen."

"Wat- meen je dit! Ik was aan het woord en je besloot om gewoon van de vrachtlift af te springen."

"Ben je echt zo overtuigd dat ik jou iets aan wil doen? Ik wil je alleen maar helpen. Laat het me je bewijzen, dat ik aan jou kant sta. Luister goed."

Op weg naar de kantoor van de manager namen Tom en de hamster de rode deur.

"Dankjewel dat je eindelijk naar mij luistert."

Toen Tom in de kantoor van zijn baas kwam was zelfs die niet aanwezig, maar in de hoek van de kamer was een deur die Tom niet eerder was opgevallen. Je kon de deur alleen openen met een code. De code was 4587. Tom ging op zoek naar de code. Hij vond helemaal niets. Hoe kon Tom er ooit achter komen dat de code 4587 was. Door gewoon maar te gokken had Tom toch de code geraden. Goed gedaan Tom! Achter de deur was een lift. Tom stapte in de lift en drukte op de knop. De lift ging naar beneden Tom had geen idee hoe ver naar beneden hij ging. Terwijl hij in de lift zat had hij een gevoel, een gevoel van zelfvertrouwen en een gevoel dat hij alles zelf kon beslissen.

Het duurde erg lang voordat Tom beneden was. Wie weet hoe lang hij in die lift was. Minuten? Uren? Misschien zelfs langer? Oh- we zijn al beneden dat duurde korter dan ik dacht.

Hoe dan ook.

Toen Tom beneden was, was hij in een grote ruimte vol met camerabeelden met nummers erop. Eén daarvan had Toms nummer 247. "Wat is deze plek?" vroeg Tom aan zichzelf. "Waarom was dit hier? Hoe lang was dit hier?" Tom hield zijn hamster erg dichtbij hem. Al die tijd werd hij in de gaten gehouden. Uit verwarring en angst wist Tom niet wat hij moest doen. In de verte was er een platform.

Tom stapte op de platform met zijn hamster. Tom kwam bij een nieuw platform uit met allemaal knopjes erop van allemaal soorten emoties en gevoelens. Blij, boos, droevig, hongerig. Allemaal hier. Is dit waarom Tom van zijn baan hield? Omdat hij geforceerd werd om dat te voelen? Tom kon het niet geloven. Hij wilde het niet geloven. Er waren nog twee knoppen die hij niet had gezien. Een aan- en een uitknop. Tom deed de machine uit. Het werd donker. Erg donker.

Was het voorbij?

Een luik ging open en daar was het dan de vrijheid. Ja! Het was Tom gelukt. Hij had de machine verslagen. Hij stapte naar buiten met zijn hamster in zijn armen. Nooit meer zou iemand hem zeggen wat hij moest doen en wat hij moest denken.

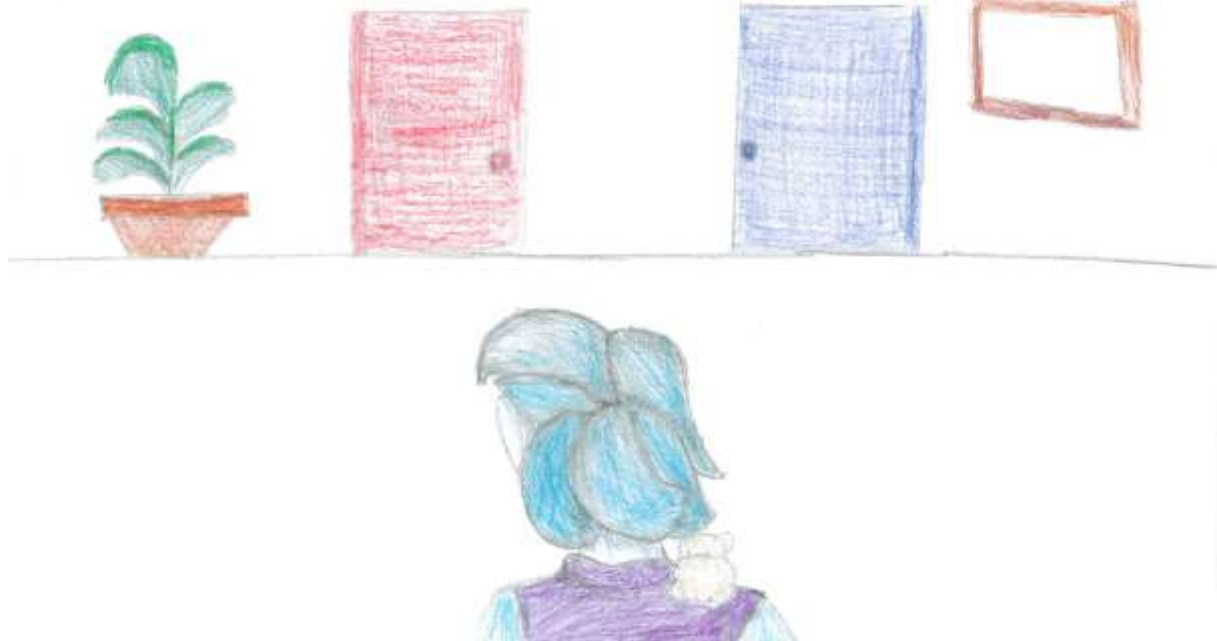
Maar er waren nog zoveel vragen onbeantwoord. Waar waren zijn collega's? Hoe was Tom in de macht van die machine gekomen? Welke andere mysteries hield dit gebouw verborgen?

Maar toen de zon op Tom scheen wiste hij dat al die vragen hem niet uitmaakte, want het was niet kennis of kracht dat hij zocht, maar blijdschap.

Misschien was zijn doel niet om te begrijpen, maar om te laten gaan.

E

inde

Wat is de les van dit sprookje?

De boodschap van dit verhaal is dat als je een probleem hebt, je voor dat moment al de andere problemen en vragen moet loslaten. Zo kun je verder komen.

eksenvriendin

er was eens een meisje genaamd Charlie. Ze was vijftien jaar oud en ze werd bijna zestien. Wat heel leuk was, want als je zestien wordt, krijg je een speciale kracht. Bijna iedereen van Charlies vriendinnen had al een superkracht, maar Charlie nog niet. Ze kon niet wachten totdat ze haar superkracht kreeg. Maar wat ze niet wist, is dat er veel zou veranderen...

Charlie werd wakker. Het was een maandag ochtend, maar niet zomaar een maandagochtend... Het was haar verjaardag. Ze werd zestien! Eindelijk kreeg ze haar superkracht. Ze wilde meteen kijken wat het was, maar toen kwamen haar ouders binnen. Ze zongen een verjaardag lied voor haar.

"En? Weet je al welke superkracht je hebt gekregen?" vroeg haar moeder.

"Nee, nog niet. Wanneer komt die?" vroeg Charlie zich af.

"Maak je maar geen zorgen. Je ziet het zo wel. Ga je nu maar klaarmaken voor school." Zei haar moeder.

Charlie maakte zich klaar zoals normaal en ging naar beneden. Haar moeder had ontbijt voor haar gemaakt. Het zag er lekker uit, maar ze moest gaan...

"Hey, waar ga je heen? Ik heb speciaal voor jou ontbijt gemaakt!"

"Sorry mam! Straks kom ik nog te laat!" Charlie liep snel de deur uit.

Charlie kwam aan op school en ze ging meteen naar haar beste vriendin Puk. Ze was al heel lang vriendinnen met haar.

"Hey Charlie!" zei Puk.

"Hey Puk" antwoordde Charlie. Ze pakte snel haar boeken uit haar tas en legde ze op tafel.

"Je bent jarig! Nu heb je eindelijk een superkracht!" Puk was nog meer opgewonden dan Charlie.

"Ja, maar ik heb hem nog niet gekregen", zei Charlie teleurgesteld.

"MEIDEN. Stil. Of willen jullie er soms uitgestuurd worden?", zei de leraar.

"Nee meneer" zeiden ze in koor. Ze deden hun boeken snel open en giechelde een beetje na.

"Geen zorgen Charlie, het komt nog wel!" zei Puk.

"Je hebt gelijk Puk. Ik hoef me geen zorgen te maken" zei Charlie.

De bel ging. De les was voorbij. De tweede les was Nederlands. Charlie en Puk hadden niet samen Nederlands. Charlie pakte haar schrift, maar wacht, ze was haar etui vergeten. Meestal zit ze altijd naast Puk, maar als ze niet samen les hadden, zat Charlie vaak alleen, dus ze kon niemand om een pen vragen.

Net op dat moment, gebeurde er iets raars.

Er viel een pen uit de lucht!

Zomaar.

Uit het niets.

Charlie schrok. Wat was dit nou? Ze deed haar schrift open. Niemand had gezien dat de pen uit de lucht viel. Was ze gek geworden?

De les begon en Charlie was er nog steeds van geschrokken. Charlie wilde erg graag Puk opzoeken om te vragen hoe er zomaar een pen uit de lucht kan vallen. Charlie had geen zin in deze les. Ze wilde weten wat er was gebeurd. Ze besloot maar om te gaan tekenen. Ze tekende een bloem, want daar is Charlie goed in.

Maar op dat moment gebeurde er iets raars...

De bloem die ze had getekend, viel uit de lucht.

“UIT DE LUCHT! WAUW”, schreeuwde Charlie door de klas. Iedereen keek naar haar, maar Charlie wist het meteen. Dit was haar superkracht.

Charlie zat de rest van het lesuur alleen maar aan haar superkracht te denken en wat ze ermee zou doen. Toen haar les eindelijk voorbij was, ging ze snel naar Puk toe.

“PUK! Ik moet je iets vertellen. Kom!” zei Charlie opgewonden.

“Oké, oké, ik kom al!” Puk liep naar haar toe. “Wat is er?”

“Ik heb mijn superkracht gekregen” zei Charlie met een glimlach.

“Oh my god, eindelijk! Wat is het?” vroeg Puk.

“Elke keer als ik iets teken, word het echt” zei Charlie blij.

“Wacht, wat... dat is de superkracht die niemand kan krijgen!”, zei Puk verbaasd.

“Echt!??, dat wist ik niet eens. Niet aan iemand vertellen!”, zei Charlie.

“Oké, ik vertel het aan niemand.” Puk liep weg.

De schooldag ging langzaam voorbij en Charlie kon niet wachten totdat ze thuis was zodat ze haar superkrachten kon uittesten. Het belangrijkste was dat ze haar pen niet kwijtraakt, want het is de enige pen waarmee haar superkrachten werken.

Eindelijk was de schooldag voorbij en Charlie ging snel naar huis. Charlie kwam binnen en ze vertelde haar moeder welke superkrachten ze had gekregen. Charlies moeder was blij voor haar.

“Wat leuk Charlie! Nu ben je EXTRA speciaal”, zei Charlies moeder.

“Haha, ja. Ik ga naar boven!” Charlie ging snel naar boven.

Ze was al de hele dag opgewonden over wat ze zou kunnen tekenen, maar nu ze in haar kamer zit, weet ze het niet meer. Ze wilde iets tekenen wat ze al heel lang wilde hebben... Maar wat?

Toen kwam Charlie erop: ze wou al heel lang een kat. Een zwarte kat. Dus dat is wat ze tekende.

Ze wou hem zo perfect mogelijk maken. De kat had groene ogen en een wit vlekje bij zijn kin. Toen was ze eindelijk klaar. Ze legde haar pen neer, en raad maar! Er kwam een kat haar kamer inlopen en hij ging rustig bij haar zitten.

“Je moet natuurlijk wel een naam hebben... Wat dacht je van Louie?”

Louie likte haar gezicht.

“Oké, dat is een ‘ja’ dan denk ik.” Charlie moest lachen.

Charlie was blij met haar superkracht. Niemand kon haar dag nog verpesten.

Later in de avond trilde Charlies telefoon van een onbekend nummer. Ze nam op. Het was iemand van haar school.

“Hoi Charlie! Ik ben het Amelie van je school. Je kent me nog wel toch? Ik heb gehoord van iedereen dat je die speciale superkracht hebt. Zou je misschien een nieuwe broek voor me kunnen tekenen?”

Charlie kon het niet geloven. Puk was de enige die het wist en ze heeft het aan iedereen doorverteld. Dat terwijl Charlie heeft gezegd dat ze dat niet moest doen. Wat een verrader! Charlie hing de telefoon op. Ze wist niet eens wie deze gekke Amelie was. Ze ging maar slapen. Ze had geen zin in deze onzin.

De volgende dag kwam Charlie aan op school en ze zocht gelijk naar Puk. Ze was zo boos op haar. En ja hoor, daar zag ze Puk, maar ze was met een groep meiden aan het praten. Iedereen vond haar geweldig. Charlie ging naar haar toe.

“Puk! Waarom heb je het tegen iedereen gezegd? Allemaal mensen die ik niet ken komen nu naar me toe omdat ze iets willen hebben. Ik dacht dat ik je kon vertrouwen?” Charlie was woedend.

Iedereen, en Puk, lachte.

“Zo, zo Charlie. Je dacht toch niet echt dat ik je vriendin was? Ik wist al vanaf het begin dat er iets speciaals met je was. Dat is de enige reden waarom we vriendinnen zijn. En vanaf nu, teken jij alles wat ik zeg voor mij. Begrepen?” Zei Puk.

Charlie kon het niet geloven. Hoe kon haar ‘vriendin’ dit doen?! Ze was zo boos. Ze ging wraak

Die dag, na school, bedacht ze een plan. Ze zou ervoor zorgen dat ze haar krachten zou verliezen, maar ze wist niet hoe... Haar kat kwam haar kamer binnen. Charlie wist opeens wat ze ging doen. Ze zeggen altijd “Zwarte katten zijn van heksen” en heksen konden toveren. Misschien wist de kat het.

“Louie, weet jij wat ik moet doen?”

De kat liep weg en Charlie ging achter hem aan. Louie rende naar de kelder. Charlie kwam daar nooit, want ze vond het eng daar. Ze deed het licht aan. Er lagen zoveel dingen in de kelder. Er moest wel iets zijn dat haar zou kunnen helpen. De kat sprong op een kast. Charlie deed de kastdeur open en er lagen allemaal kruiden, potten en andere dingen. Er lag ook een pan bij. Charlie pakte de pan en legde het op een klein tafeltje. Ze pakte alles wat ze maar kon vinden. Gelukkig had ze haar kat die haar hielp. De kat kroop onder de kast en kwam terug met een stuk stoffig, oud papier.

Charlie pakte het op. Ze kon niet geloven wat erop stond. Het waren allerlei recepten die ze zou kunnen gebruiken. Er stonden ook nog recepten op de achterkant en ze zag er een die ze wou maken. Het was dat je iemand zijn geheugen kon wissen.

“Geniaal! Dankjewel Louie.” Zei Charlie.

Charlie maakte de soep. Het bestond uit kikkerogen, zonnebloemblaadjes en spinnenwebben. Ze vond het raar, maar ze had het. Het rook heel vies, maar ze moest het ervoor over hebben. Na goed roeren was de soep klaar. Ze deed het in een fles en stopte het in haar tas. Ze kon niet wachten om het aan Puk te geven.

Charlie werd wakker. Ze was blij, want vandaag was de dag dat ze het magische recept aan Puk zou geven. Ze kon niet wachten

Charlie kwam aan op school, en ja hoor, daar was ze. Charlie liep meteen naar haar toe.

“Hoi Puk. Ik heb iets speciaals voor jou gemaakt. Dit drankje zorgt ervoor dat je dezelfde superkracht krijgt als mij. Ik heb het gelezen op het nieuws, het werkt echt!” Zei Charlie tegen haar.

“Echt? Goed zo! Zoals je hoort te doen!” Puk geloofde het gelijk.

Ze dronk het flesje heel snel op. Het leek wel alsof ze het lekker vond. Dat bewijst dat ze gewoon een heks is.

“Huh, waar ben ik? Wie ben jij? En jij? Wie ben ik?” Zei puk.

Yes! Ze was alles vergeten. Alles was gelukt! Dankzij haar superkrachten en haar kat Louie.

“Je naam is Heks, en je bent 60 jaar oud” zei Charlie tegen Puk. Ze geloofde het ook echt.

Charlie & haar kat Louie leefde nog lang en gelukkig!!

inde

Wat is de les van dit sprookje?

Ik heb geleerd dat dit eigenlijk ook in het echt kan gebeuren. (Zonder superkrachten dan.)

Dat je aan het begin denkt: diegene is mijn beste vriendin voor altijd en de volgende dag kunnen ze opeens je grootste vijand zijn.

Van de bodem naar de top

er was eens een jongen met de naam Hans. Hans was arm en wist niet goed hoe hij aan geld kon komen. Mijn naam is Ilias en ik wilde hem helpen, maar ik wist niet van Hans' bestaan af. Op een dag kwam Hans naar me toe en vroeg met een schorre stem: "Hoi jongeman, heeft u misschien een euro voor mij?" Ik antwoordde eerst nee, maar hij bleef het herhalen. Ik dacht terug aan mijn verleden waarin ik het ook niet breed had.

Hans vertelde me hoe het zo was gekomen dat hij het niet breed had. Hij vroeg naar mijn naam en leeftijd en ik antwoordde: "Mijn naam is Ilias en ik ben twintig jaar." Op dat moment schrok hij. Ik vond dat raar en vroeg waarom. Hij zei: "Loop even mee." We liepen over de Lijnbaan naar zijn woonplek. Na een wandeling van dertig minuten kwamen we aan bij een bos en liep hij een stukje de struiken in. Hij zei: "Vertrouw me." Ik liep met hem mee en vond het een mooie wandelplek, totdat ik opeens een dunne, vieze matras zag. Ik zei: "Bah, van wie is dit?" Hans zei: "Ik slaap hier, Ilias." Ik vroeg hoe hij het zo ver had laten komen. Hij zei: "Ik was ook twintig toen mijn leven op zijn kop werd gezet. Mijn ouders overleden en ik kreeg alles van hen. Mijn broer en ik zouden hun erfenis delen, maar hij was ouder. Mijn ouders hadden 2.000.000.000 euro gespaard voor ons beiden, maar mijn broer is ervandoor gegaan met het geld."

Ik riep geschokt: "Wat?! Zo veel geld?!" Hans antwoordde bevestigend. Toen vroeg ik waarom hij zijn erfenis niet opeiste. Hans antwoordde: "Hij is in het buitenland aan het schuilen." Ik wilde reageren, maar hoorde een blaf. Het was een onverzorgde hond. Ik schrok, maar Hans zei rustig: "Dit is Mo." Toen zei hij: "Vraagje?" Ik antwoordde: "Als je je hond weg haalt, mag je je vraag stellen?" Hans zei tegen de hond: "Ga maar wandelen." De hond blafte twee keer en ik vroeg: "Hoe kan hij je begrijpen?" Hans antwoordde: "Ik heb hem getraind, jongen." Ik zei: "Oké." Toen vroeg Hans: "Hoe ben je zo succesvol geworden?" Ik antwoordde: "Nou, ik zal het je eens vertellen. Ik was jong, rond de dertien jaar oud, toen mijn vader overleed." Hans zei: "Gecondoleerd." Ik bedankte hem en vervolgde mijn verhaal: "Toen was mijn moeder alleen, terwijl ik met beide ouders was opgevoed en mijn vader alles

regelde. Toen was ik de man in huis. Twee jaar lang heb ik in zware armoede geleefd. Uiteindelijk dacht ik: 'Hier moet verandering in komen.' Dus zocht ik naar manieren om goed geld te verdienen en begon ik met crypto. Ik heb van honderd euro 6.3 miljoen euro gemaakt." Hans vroeg of ik hem het ook kon leren. Ik stemde daarmee in en vroeg of hij met me mee wilde naar mijn huis. Hans zei ja en we bestelden een taxi.

Na een korte wachttijd kwam de taxi aan en reden we naar mijn huis, waar we voor de grote poort stonden. Hans zei: "Dit is echt een droomhuis." Ik antwoordde: "Lieve Hans, dit is mijn huis." Hans zei verbaasd: "Hoezo?" Ik legde uit dat ik hier alleen woonde en dat hij een kamer van mij mocht gebruiken. We gingen naar binnen en na een uur had Hans alles gezien. Uiteindelijk kwamen we aan in mijn kantoor en ik zei tegen Hans: "Dit is jouw nieuwe huis." Hans was verbaasd en vroeg hoe ik dat bedoelde. Ik legde uit dat hij een kamer mocht gebruiken, omdat ik hier toch alleen woonde. Hij was erg dankbaar en begon aan zijn crypto training.

Binnen twee jaar waren Hans en ik allebei multimiljonair. Ik gaf hem nog een laptop en 5000 euro om te beginnen. Hans bedankte me en zei dat hij niet kon geloven dat hij van de bodem naar de top was gegaan dankzij mij. Ik besepte dat we nu samen van ons leven konden genieten en we alles samen konden doen, dus boekte ik een vlucht vanuit Schiphol.

Toen we op Schiphol waren, zag Hans een bekend gezicht bedelen. Ik vroeg wie het was en hij zei dat het zijn broer was. Ik vond het raar, omdat zijn broer rijk zou moeten zijn. Hans ging naar hem toe om te vragen wat er aan de hand was. Zijn broer reageerde echter agressief en vluchtte met mijn portemonnee. Gelukkig was ik slim en wist ik hem te pakken voordat de politie kwam. Hans bedankte me voor alles en we gingen samen naar Dubai om te genieten van ons leven.

Ze leefde nog lang en gelukkig.

Wat is de les van dit sprookje?

Er zat een mooie boodschap in, namelijk: iedereen kan iets bereiken. Hans begon met niets en is nu multimiljonair. Een andere boodschap is dat je verstandig moet omgaan met je geld in plaats van alles uitgeven, zoals de broer van Hans.